

Anne Domuz

– Herstory · 13 Nisan 2025

1975 yılının sonbaharında, saatli maarif takvimleri eylül yapraklarını döküyordu. Ve bir gece sabaha karşı art arda patlayan silah sesleri vadilerin yamaçlarından dalga dalga geri dönüyordu. O kadar güçlüydü ki sesler, süt mısır yapraklarındaki çiğ damlaları sarsılıp dökülmüştü.

Çiftçi, derenin kenarında civardan geç kalmış mısırlarını beklemek için, tarlasına bir kelik yapmış, geceleri orada yatıyordu.

Bir taraftan da domuzlara ilişkin planlar düşünüyordu; biliyordu domuzlar tarlaya girip çıkmak için, hep aynı yolları, aynı geçitleri kullanıyorlardı

Mısır tarlasının kenarında kocaman söğüt ağaçları, ve arasında çitler vardı. Domuzlar, bunların arasında küçük bir geçit açmışlar, hep oradan girip çıkıyorlardı

Çiftçi gündüzden, tam o geçite, kalın bir kendir urganından bir ilmek yaptı, ilmeğin iki ucundan uzayan urgan parçalarını da söğüt ağaçlarına kördüğüm atarak bağladı

Doğru, domuzlar hep aynı geçiti, hep aynı yolu kullanırlar ; fakat o gece Anne Domuz, insan kokusunu hissettiği için, ilmek olan geçiti kullanmadı; çitlerin arasından yeni bir geçit açtı, yavruları ile birlikte oradan girdiler mısır tarlasına.

Süt mısırları yemeye öyle dalmışlarda ki, gürültülerinin farkında değillerdi; çiftçiyi uyandırmışlardı. Av tüfeğini kapan adam, gürültülerin geldiği yöne arka arka ya ateş etmeye başladı. Büyük telaşa kapılan, Anne Domuz yavrularını girdikleri geçitten çıkarırken, o telaş içinde kendisi çıkarken ilmek olan geçiti kullandı.

İp boynuna takılınca, her şeyi yeniden fark etti. Bir anda sabahın alaca karanlığında dünyası kapkara olmuştu.

Bütün vadiye bir ölüm sessizliği çökmüştü.

Yavrular çitin dışında annelerini bekliyorlardı.

Anne Domuz çok güçlüydü; bir hamle yaptı; kıramadı; ip çok sağlamdı. Kaygısı iyi artmaya başlamış, kendisini sağa sola çarpmaya başlamıştı.

Bulunduğu yerde, su ve balçık vardı; çırpındıkça, her tarafı çamur olmuş, ip ıslanmış ve daha sağlam olmuştu.

Anne Domuz, zorladıkça boynundaki ilmek, daha da sıkıyordu.

Bağırmaya, böğürmeye başladı, yavrular daha uzağa gitmiş yamaçtan, çaresiz annelerini izliyorlardı.

Bu sesleri duyan çiftçi; domuzu yakaladığını anladı, yüzünü bir mutluluk ve gurur kapladı..

Sabah ezanı okunuyordu; keliğinden çıktı

Köyünün yolunu tuttu, ve camii çıkışında cemaatin önüne geçti.

Ben "Büyük bir domuz yakaladım" dedi.

Bu imkansız bir şeydi

Kalabalıktan kimisi güldü, kimisi dalga çekti. Ama merak da onları, grup halinde tarlaya doğru harekete geçirdi

Geldiler, gerçekten kocaman bir domuz yakalanmıştı; kimisi taş attı, kimisi küfretti, kendi mısırlarının, bu domuzun yemiş olduğunu düşünerek.

Anne Domuz, bu arada bitap düşmüş, balçıklar içinde yavrularına, daha dün özgürce dolaştığı dağlara çaresiz gözlerle bakıyordu

Seyirlik olmuştu; kuşluk vaktine kadar köyde duyan çoluk çocuk, kadın kızak orada toplanmıştı.

Sonra köyün meşhur avcısı geldi, domuz kurşunu dolu fişegini namluya sürdü. Yakın mesafeden, ön küreğine ateş etti; domuzun böğürmesi ile patlamanın sesi bütün vadiye yayıldı.

Sonra derin bir sessizlik oldu; söğüt ağacından ipin uçları çözüldü, Anne Domuz köpekler yesin diye, yamaçtaki ahlat ağacının dibine sürüklenerek götürüldü.

Öylece bırakıldı; boynundan toprağa kanlar akıyordu.

Mor sinekler etrafta dolaşmaya başlamıştı.

Annelerin gelişinden umudunu kesmiş yavrular, vadinin en derin ve sık ağağlı kısmına doğru giderken
Hoparlörden sela veriliyordu; o gün cumaydı.
Cemaat kalabalıklar halinde camiye giderken,
ocukluęumun duysal bir karmařa günüydü, insanlara ve hayata ilişkin.